

יש ר' לוי אמר. אמר הקב"ה יקוץ ליהמים. מה שאני עתיד לעשות בהם. ושל למלך שבנה פלטיץ והושיב בתוכה אלמים. והיו משבומים ושואלים. שלמו של מלך ברמיה ובאצבע ובמנולין. אמר המלך אילו היו פקחין אכ"ו אתמהא. הושיב בה המלך דירין פקחין. עמדו והחזיקו בפלטיץ. וברו אין פלטיץ זו של מלך שלנו היא. אמר המלך תחזור פלטיץ לבנו והיתה. כך מתחילת בריותו של עולם לא היה קולו של הקב"ה עולה לא מן המים. הה"ד (ספסל) מקולות מים רבים אדירים משברי ים. ומה יו אומרין אדיר במרום ה'. אמר הקב"ה מה אב אלו שאין להם לא פה יד אמירה ולא דיבור הרי הן מקלסין אותי. כשנברא אדם עאכ"ו. עמד יד המבול ומרד בו. עמד דור אנוש ומרד בו. דור הפלגה ומרד בו. אמר קב"ה יפנו אלו. ויעמדו ויביאו אותן. הה"ד והיו הנשים על הארץ ארבעים ש וארבעים לילה.

אזני נביא
קראת

ויזו שמעון בנו אומר: פל נמי גדלתי בין החכמים. ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה. ולא המדרש הוא העקר. אלא המעשה. וכל המרבה דברים מביא חטא.

אזני נביא

ובענין מלח סוכה שמעתי בשם הגר"ח ז"ל מו"מ (ולא ידעתי אם מפי אדמו"ר או מאחר) שהוא להכניע יצרא דלש"ד להיות כי בשם סוכה ממלאו בו ארבעה חיבות מארבעה מוצאות. סמ"ך מזכירין שהוא מהשינים. וז"ל מזכירין שהוא מהשפחים כ"ף מניב"ק שהוא מהחן ה"ל מלח"ע שהוא מהגרון וממלאו דמל"ח שהוא מהלשון אין בו וזה מפני שה' מוצאות אלו מסבבים את הלשון ושומרים אותו לגל יפרק בלש"ד. וזהו שאמר הפסוק (תהלים ל"ח) חלפנס כסוכה מריב לשונות וידבריים לחוץ למי שאמרן ולזאת תג הסוכות הוא כנגד גולגולת החונקת מפני שאו יחוקק עון לש"ד כמבואר בדברי חכמי האמת:

נמלך דרך אל
ל ענין ענין

כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלה בישא, כך ענשיה בגין מלה טבא דקאתי לידיה ויכיל למללא ולא מליל, פירושו: כמה שנענש אדם על מילה רעה, כך הוא מענש על מילה טובה שבאה לידו ויכול לומר ולא אמר. בגין דפגים להווא רוחא ממללא, כי פגם לרוח המדברת, שהיא מתקנת למעלה ולמטה, וכולה בקדושה

נבואה מלמעלה

אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן.

ענין קי"ט

אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה. -- מי שמשים עצמו כמי שאינו.

ענין כ"ג

ויאמר צא ועמדת בזה לפני יהוה והנה יהוה עבר וירח גדולה וחוק מפרק הרים ומשפר סלעים לפני יהוה לא ברחה יהוה ואחר הרוח רעש לא ברעש יהוה: ואחר הרעש אש לא באש יהוה ואחר האש קול דממה דקה: ויקר כשקע ארצו וילט פניו באדמתו ויצא ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר כהרדף פה אקרה:

נבואה מ"ד

דממה כותב לשבח. ולנו שמעתי קול כנף מתוך הדממה

נבואה מ"ה

קבעו חכמים הרבה בקשות ביום הערבה. כי כחן של ישראל בפה. וערבה דומה לשפתים ופה כמ"ש חז"ל. והנה יש ב' שפתים. ונראה הרמז כי שבת הפה הוא בדיבור ובשתיקה כמ"ש מלה בסלע משתוקא בתרין. והרמז ב' ערבות ב' שפתים הם בחי אהרן ומשה. כי משה רבינו הוא כח הפה בתורה. ואהרן כתיב ביי וידום אהרן והוא כח השתיקה. ומאחר שמצינו כי גדול לשון הרע מכל העבירות נמצא הבולם פיו בשעת מריבה גדול כחו. וכמ"ש ז"ל תולה ארץ על בלימה על הבולם פיו כו'. והוא אהרן אוהב שלום ורודף שלום. ובאמת ב' אלו תלוין זה בזה. כי כפי שמירת הפה כך יכולין לפתוח הפה בתורה. וזה הרמז שפתים ישק משיב דברים נכוחים. פ"י המשיק שפתותיו שלא לדבר דברים בטלים הוא משיב דברים נכוחים ואולי זה החילוק בין ערבה שבלולב שהוא בחי הדיבור בתורה ומתחבר בד' מינים שהם עמודים גדולים. וערבה בפ"י היא כח השתיקה ושמירת הפה לכן אמרו חכמי ולא בירך כי היא בחי השתיקה כנ"ל:

ענין אמר
מלכות מדרג

וסכה תזוה לצליומים מחרב ולמחסה ולמסתור מורם ומפטר:

למחסה חסל פורעניות מורם ומחרב ומפטר. מפני שבזכות כד אחר חני שלח אנו כל מגפתי. ושלח הרבה שלמים להקב"ה אבל בנדר היו שלח דלעיל ופס רוח ואש ומים. ח"ש ח"ל מי שפרע חזור הכובל וחזור הכגפס ומלכוי סדוק ומחנרים נים. חזור הכובל פרע נמים. וחזור הכגפס נרות של ויפן ה' אוחס ומלכוי סדוק ונפרת. ונחנרים פרע בכל שלם אלה נמכה נד. של ואש מחלקת בחוך כנדר פס אש ומים. וגלחור ובי נחן קלת ונדר. קולות סוף חלחיר ר"ס נספר יצרה ולכן אחר נמכה נדר אש כל מגפתי וכמה שלם לגיטותיו של הקב"ה ומי אלו עמוד ציונו כולל כג' כי בדיבור הוא מורכב חסל אלה אש ומים ואיר וכן יצא טליו של פורעניות שלו. והיובב נסוכה יגל חסל פורעניות שלו כי מורם סוף רוח. ומורב סוף חס כשחם וסלם. ומטר סוף חים.

אזני איהו כוש עיקר